

Hồi 57

Trăm Kín Một Hở

Thì ra hai người đó là Ứng Thành Luân với Tôn Hoán Nhiên. Còn những người đứng ở phía sau có cả Lý Tử Đông lẫn Cung Bách Thọ.

Ứng Thành Luân tươi cười, với giọng rất thành khẩn, lên tiếng nói trước:

- Thấm tiểu hiệp thật là người rất trọng chữ tín, hứa đến thăm là đến thăm lão phu ngay.

Nguyên Thông trong lòng rất bực tức, thoát tiền chàng hơi ngẩn người ra, nhưng chỉ trong thoáng cái chàng đã thay đổi nét mặt, liền vừa cười vừa đáp:

- Lão tiền bối cao phong lượng tiết, tiểu sinh là một người vô danh tiểu tốt, đâu xứng được lão tiền bối nghênh đón một cách long trọng như thế này.

Ứng Thành Luân cười ha hả, nói:

- Tiểu hiệp khiêm tốn thật, lão phu mới là người không đáng được mọi người tôn trọng thì đúng hơn.

Nói đến đó y chỉ vào Tôn Hoán Nhiên và hỏi:

- Thấm tiểu hiệp có còn nhớ Tôn đại hiệp không?

Lần này Nguyên Thông tươi cười thật sự, tiến lên vái chào và nói:

- Tiểu bối nhớ lão tiền bối luôn luôn.

Tôn Hoán Nhiên nắm hai tay Nguyên Thông, cảm động nói:

- Hiền đệ, ngày hôm nay lão được trông thấy hiền đệ thật là mừng rỡ vô cùng. Hiền đệ thử xem, đằng sau còn ai nữa kìa?

Lý Tử Đông với Cung Bách Thọ xen lời nói:

- Muốn nói chuyện gì, để lát nữa thư thả mà nói, bây giờ hãy mời tiểu hiệp vào bên trong xơi nước đã.

Nguyên Thông liền vái chào mọi người, rồi do Ứng Thành Luân dẫn vào trong khách sảnh ngồi xuống. Tiếp theo đó, mọi người lại nói khách sáo với nhau vài lời, và toàn nói những chuyện tăng bốc nhau khiến Nguyên Thông bực mình vô cùng, nhưng chàng vẫn phải miễn cưỡng tiếp chuyện mọi người.

Cũng may hôm nay chàng đã tốt nhịn lắm, và lúc nào cũng tươi cười chuyện trò với Ứng Thành Luân cho tới khi về tới phòng riêng của Tôn Hoán Nhiên chàng mới thấy thoát nạn. Nguyên Thông vừa ngồi xuống thì Lý Tử Đông đã bước vào vừa cười vừa nói:

- Ứng Thành Luân đặc biệt khen ngợi lão đệ, đã lâu ông ta chưa về Chính Nghĩa Chi Cung, lần này đặc biệt về để tiếp rước lão đệ, lão đệ nên biết, từ xưa tới nay, Ứng lão chưa hề tiếp rước ai long trọng như lão đệ vậy. Đủ thấy địa vị của lão đệ ở trong võ lâm đã được tôn sùng lắm.

Nguyên Thông gượng cười đáp:

- Tiểu bối lang bạt giang hồ, không làm nên một việc gì cả. Không hiểu tiểu bối có điều gì mà lại được quý vị tiền bối khen ngợi như vậy?

Cung Bách Thọ lớn tiếng hỏi:

- Có thật lão đệ không biết, hay cố ý tự khiêm thế?

Nguyên Thông khiêm tốn đáp:

- Quả thật tiểu bối không hay biết gì cả.

Hoán Nhiên tươi cười hỏi:

- Chẳng hay hiền điệt có ra tay cứu Võ Đang thoát nguy không?

Nguyên Thông bẽn lẽn gật đầu, Hoán Nhiên lại hỏi tiếp:

- Ở Ba Đông một mình hiền điệt đấu với quần ma, việc ấy có phải do hiền điệt đã ra tay không?

Nguyên Thông gật đầu khẽ đáp:

- Những việc nhỏ mọn ấy có nghĩa lý gì đâu mà lại được quý vị khen ngợi như vậy.

Tử Đông nghiêm nghị nói:

- Lần đầu Vạn Gia Sinh Phật giải cứu được mối nguy cho phái Hoa Sơn khỏi bị tiêu diệt. Lần thứ hai lại cứu được phái Chung Nam khỏi diệt vong, nhưng vẫn không diệt trừ được bọn ma quỷ đánh lén ấy. Vì vậy ông ta mới phải thành lập đạo quân Chính Nghĩa Chi Quân để đối phó với bọn ma đầu. Nhưng còn lão đệ, riêng trong trận Võ Đang một mình đã thương

năm mươi ba người, trong trận Ba Đông phế võ công của mười chín người. Tập đoàn của bọn ác ma bị lão đệ đả kích hai lần đã tiêu tán và tạm thời phải ẩn núp một nơi. Từ đó đến nay, trên giang hồ mới được yên tĩnh, đó chẳng phải công lớn của lão đệ là gì? Nói tóm lại, công của lão đệ không kém gì Vạn Gia Sinh Phật Ứng lão tiền bối. Lão đệ có biết người trên giang hồ phê bình lão đệ như thế nào không?

Nguyên Thông có vẻ không yên, đáp:

- Mục đích của tiểu bối chỉ mong trả được thù cha, diệt được tai kiếp cho võ lâm, chứ không chú ý đến việc người khác phê bình mình. Nếu không nghe thấy lão tiền bối nói, thì cũng không biết là đã có một chút hư danh trong võ lâm như vậy.

Hoán Nhiên vui vẻ đáp:

- Người trên giang hồ đã tặng cho hiền đệ một mỹ danh là Bình Ma Tú Sĩ, vậy hiền đệ nghĩ sao?

Nguyên Thông ngượng ngịu đáp:

- Cảm ơn các vị đồng đạo đã ban khen như vậy, quả thực tiểu bối không dám nhận.

Cung Bách Thọ lớn tiếng đỡ lời:

- Đây là ý kiến chung của người giang hồ, lão đệ không thể từ chối được.

Nguyên Thông tuy có thể khiêm tốn không dám nhận những lời khen ngợi mình, nhưng còn trách nhiệm trong võ lâm thì chàng không có quyền thoái thác để cho người khác gánh vác hộ, nên chàng mỉm cười chịu nhận thiên chức ấy.

Cung Bách Thọ bỗng nghĩ tới một việc, lại lên tiếng hỏi:

- Tiểu hiệp có tìm ra người núp ở trong bóng tối giật dây bọn ác ma kia không?

Nguyên Thông nghe nói, chàng đang định thổ lộ tâm sự của mình ra cho mấy người hay, thì chàng bỗng nghe thấy lời cảnh cáo của Ứng Thành Luân dùng phương pháp truyền âm nhập mật rót vào tai rằng:

- Tiểu tử, người đừng có quên sự hẹn ước của chúng ta. Tính mạng của lão già họ Vương và lão ăn mày họ Ngụy hiện đang ở trong tay ta.

Thẩm Nguyên Thông đau lòng vô cùng, thở dài một tiếng:

- Tiểu bối lỗ mãng quá, lúc ấy chưa ép hỏi và sau đó lại tìm không thấy manh mối.

Hoán Nhiên an ủi chàng:

- Điều này cũng không thể trách cứ hiền điệt được, phàm người chính nhân quân tử không ai ép hỏi khẩu cung trong tình thế ấy. Cũng may Ứng lão đối với việc này đã dò hỏi nhiều nơi. Quý hồ chúng ta nhất tâm nhất trí sớm muộn cũng phải tìm ra được tên núp phía sau giạt dây ấy.

Nguyên Thông thuận mồm vâng một tiếng và nói:

- Chính thế, trời không bao giờ phụ những người có lòng đâu.

Nói tới đó, chàng lại nghe thấy có tiếng cười nhạt vọng tới, chàng cũng dùng thân công truyền âm nhập mật trả lời bằng một tiếng kêu hừ.

Cung Bách Thọ bỗng xoay sang một chuyện khác:

- Gần đây nghe nói núi Vạn Dương đột nhiên tụ tập rất nhiều giang hồ, hình như họ thành lập phái Vạn Dương gì đó, mời các nhân vật có tên tuổi của hắc, bạch hai đạo đến dự lễ khai phái của chúng. Chẳng hay lão đệ có nhận được thiệp mời không?

Nguyên Thông gật đầu, nhưng chàng lại hỏi Hoán Nhiên rằng:

- Chẳng hay Chính Nghĩa Chi Cung có nhận được thiệp mời ấy không?

Hoán Nhiên đáp:

- Đến lúc ấy Ứng lão sẽ dẫn toàn thể hảo thủ của bốn cung đi tham dự.

Nguyên Thông thở dài một tiếng, đầu óc bối rối khôn tả, nên chàng cũng không muốn nói chuyện tiếp nữa.

Tử Đông thấy vẻ mặt của chàng thì hiểu ngay, liền ân cần nói:

- Để mỗ đưa lão đệ đi nghỉ nhé.

Nguyên Thông gật đầu, cáo từ Tử Đông về phòng tôn khách nghỉ ngơi.

Chàng chơi thân với Tử Đông hơn ai hết, nên lúc này không gọi y là tiền bối nữa mà gọi là Lý gia gia. Chàng liền hỏi:

- Lý gia gia, chẳng hay Tăng đại ca đã đến Chính Nghĩa Chi Cung này chưa?

Tử Đông hớn hử đáp:

- Có, nhưng y với cô nương gọi là chị Lý đã đi ra ngoài hai ba ngày rồi.

Nguyên Thông kêu “ồ” một tiếng rồi bỗng mừng rỡ và vui vẻ nói:

- Thực là Nguyệt Lão xe tơ có khác...

Chàng vẫn lo âu Thiết Tâm Tú sĩ người anh kết nghĩa ấy. Bây giờ nghe Tử Đông nói vậy, chàng mừng rỡ vô cùng vội hỏi tiếp:

- Lúy gia gia cũng là một nhân viên của Chính Nghĩa Chi Cung đấy à?

Tử Đông vừa cười vừa đáp:

- Lão với Cung Bách Thọ đều là khách, thường có mặt tại đây, chứ không phải thuộc hạ của Chính Nghĩa Chi Cung.

Nguyên Thông còn định hỏi thêm thì Tử Đông đã khuyên:

- Thôi lão đệ nghỉ ngơi đi, sau này chúng ta còn nhiều chuyện nói với nhau, việc gì phải nói tất cả trong một đêm nay.

Nguyên Thông chưa kịp nói thêm lão hiệp đã quay người đi ra. Chàng vội dùng tay hất một cái, ngọn đèn tắt luôn. Tuy ngời xếp vòng tròn ở trên giường vẫn công điều tức, nhưng trí óc bối rối vô cùng nên chàng không sao vận công điều tức tiếp được. Việc khiến chàng bực mình nhất là bộ mặt giả từ thiện của Vạn Gia Sinh Phật Ứng Thành Luân, nhưng chàng không có cách gì lột mặt nạ của y ra. Chàng liền nghĩ thầm:

- Ta hãy nghĩ cách cứu Vương gia gia các người thoát nạn trước đã.

Đấy cũng là việc then chốt nhưng liệu chàng có tranh được thế chủ động với Ứng Thành Luân hay không?

Một ngày chàng không giải trừ được sự uy hiếp đó thì chàng vẫn bị dồn vào thế lép vế không sao gỡ được tài ba tuyệt kỹ đã học hỏi ra để đạt tới mục đích thanh toán công oán tư thù, cho nên vấn đề nan giải chàng cần giải quyết trước tiên là phải làm thế nào tìm thấy chỗ có Vương Hoán và các người bị giam rồi cứu họ ra. Như vậy chàng mới có thể yên tâm đối phó với kẻ địch được.

Chàng nhận thấy núi Cửu Nghi này địa thế cũng có nhiều chỗ kín đáo lắm. Biết đâu Ứng Thành Luân chắt giam giữ các con tin ở gần đâu đây để tiện việc xử tử lúc cần.

Nghĩ như vậy, chàng vội mặc quần áo dạ hành, lén ra ngoài phòng ngủ. Lúc ấy chàng nghĩ ra một kế dụ địch, đoán chắc Ứng Thành Luân thế nào cũng đứng trong bóng tối rình mình, cho chàng cười nhạt một tiếng rồi giở hết tốc lực khinh công xa chạy vào trong rừng núp sau một bụi cây.

Ngờ đâu, Nguyên Thông may mắn lựa đúng phương hướng, tiếng rú của chàng khiến kẻ địch trúng kế đuổi theo chàng ngay. Chàng ẩn núp sau bụi cây thấy một cái bóng đen nhanh như điện chớp lướt qua. Chàng mừng thầm chờ bóng đó mất hút rồi mới vận thần công địa

thính nằm rạp xuống đất lắng tai nghe xem cái bóng đen vừa rồi đi về phía nào để theo dõi người ấy.

Con cáo già ấy tuy chạy một quãng lại quay đầu nhìn bốn xung quanh một lượt, nhưng Nguyên Thông đi cách y rất xa, nên y không sao trông thấy chàng.

Chàng tiếp tục theo dõi, bỗng nghe thấy tiếng của Ứng Thành Luân hỏi một người:

- Ở đây có phát hiện tung tích một người nào khả nghi không?

Người nọ đáp:

- Không.

Ứng Thành Luân lại dặn:

- Phải cẩn thận nhé!

Y nói xong đi sang phía khác.

Nguyên Thông thấy vậy cười thầm, nhưng chàng không tới ngay chỗ người đứng canh giữ đó, trái lại, chàng quay trở về phòng. Một lát sau đã nghe thấy tiếng nói của Ứng Thành Luân vọng vào:

- Tiểu tử ngươi làm trò quỷ gì thế?

Nguyên Thông cười nhạt đáp:

- Trước khi tiểu sinh đi ngủ vẫn có thói quen là làm cho giãn gân giãn cốt, như vậy có liên quan gì đến Chính Nghĩa Chi Cung không mà người phải hỏi.

Ứng Thành Luân suy nghĩ thầm:

- Nơi ấy lẩn khuất lắm, chắc y không phát hiện được đâu.

Nghĩ đoạn, y cười khi một tiếng rồi trở đi ngủ.

Ngờ đâu y đã khôn mà không ngoan, nên đã bị mắc hãm Nguyên Thông. Muốn làm cho Ứng Thành Luân yên tâm chàng cứ ngoan ngoãn ở trong Chính Nghĩa Chi Cung chứ không đi khắp nơi lục soát nữa, chàng lấy cớ đợi chờ Tăng Bạt ở lại đó hàng mười ngày.

Chờ mãi Tăng Bạt với Lý Nhược Hoa vẫn không trở về khiến Nguyên Thông nóng lòng sốt ruột vô cùng, chàng đành phải rầu rĩ rời khỏi Chính Nghĩa Chi Cung. Chàng rời khỏi núi Cửu Nghi rồi vì muốn tránh tai mắt của Ứng Thành Luân liền đi phủ Trường Sa ngay. Tới nơi chàng đang hoang vào trọ khách sạn, nhưng khi ở đó chàng ra vào luôn luôn và làm nhiều điều nghi vấn để cho kẻ địch không biết đâu mà theo dõi mình.

Rồi nhằm một đêm không trăng sao, bốn bề tối om như mực, chàng lẳng lẳng quay trở lại núi Cửu Nghi đến chỗ giam giữ người. Vì công lực của chàng tuyệt cao tốc lực nhanh không tả, từ Trường Sa đến Cửu Nghi phải đi mấy trăm dặm mà chàng đi có một tiếng đồng hồ đã tới. Nơi đây rất ẩn khuất khó kiếm nếu không theo dõi Ứng Thành Luân thì chưa chắc đã tìm ra được, thực là một chuyện hãn hữu hết sức.

Chàng lẳng lẳng đi tới gần cửa hang, nơi giam giữ mấy người, thấy cửa động không có ai canh gác hết. Chàng trù trù bụng bảo dạ rằng:

- Chắc người canh gác ẩn núp ở trong hang. Như vậy dù có người đi qua đây cũng không sao ngờ được trong hang lại giam giữ những nhân vật của giang hồ. Quý hồ không đi thẳng vào trong động thì người canh gác cũng mặc kệ.

Vì vậy chàng cho rằng mình không hiện thân ra thì người canh gác quyết không ra đâu. Nghĩ là trừ phi mình có vào trong động hay dùng cách khác để kèm chế tên đó mới được.

Chàng nghĩ như thế liền vận hộ thân thần công nhảy xuống trước cửa động có ý làm cho tiếng chân đi rất nặng nề để cho người bên trong hay biết. Chàng mới đi chưa đầy một trượng đã thấy có đường ngang chàng liền rẽ về phía ấy, nơi có ánh sáng xanh trông rất thiều nào.

Chàng vừa rẽ sang phía đó, đã thấy trước mặt có bóng người thấp thoáng chỉ cách mình năm thước. Trong khe vách có hai đại hán áo đen xuất hiện, hai người này không bịt mặt gì cả. Vì thế chàng trông thấy rõ mặt đối phương, và thấy hai người ấy đều là những tay võ công thượng thặng.

Hai người vừa xuất hiện, chàng đã nhanh tay cách không điểm huyết vào hai kẻ địch ngay. Hai người nọ chưa kịp chống đỡ đã bị chàng điểm trúng yếu huyết rồi. Vì chàng ra tay quá nhanh và chỉ phong lại không có tiếng kêu gì hết nên chúng bị điểm trúng ngay yếu huyết. Cả hai đều đứng yên.

Nguyên Thông xuyên qua giữa hai người ấy tiến lên mấy bước, trông thấy trong động có sáu đại hán ăn mặc quần áo giống nhau, đang quây quần vào một nơi đánh bạc, vì thế chúng không phát giác có người tới gần.

Điều này cũng không thể nào trách chúng được. Với công lực của Nguyên Thông dù chúng có chú ý cũng không sao phát giác được.

Nguyên Thông cười khinh một tiếng, một tên trong bọn lại tưởng chàng là đồng bọn vẫn chăm chú nhìn vào canh bạc, mồm thì nói:

- Lão đệ làm ơn canh hộ một chốc lát, lúc này mỡ đang đổ, lát nữa được mỡ sẽ chia cho một ít mà sài.

Nguyên Thông cố nhin cười đáp:

- Các người thử xem ta là ai?

Sáu người này đều là những tay cao thủ thượng thặng mà Vạn Gia Sinh Phật đã lựa chọn trong bọn thủ hạ trung thành của mình. Công lực và kiến thức của chúng ắt phải hơn những kẻ khác mới được trọng dụng như thế. Chúng vừa nghe nói đã kinh hoàng nhưng không tên nào rối loạn hết, vội lui về phía sau hơn một trượng, mỗi tên lui về một phía.

Tôn chỉ của Nguyên Thông là tốc chiến tốc quyết cho nên chàng không để bọn chúng có dịp trả đũa. Trong lúc chúng lùi chưa kịp đứng yên thì chàng đã điểm hết yếu huyệt của chúng rồi.

Sáu tên cao thủ này có phải tầm thường đâu. Ngờ đâu chưa kịp ra tay phản công, kẻ nào kẻ nấy đã bị Nguyên Thông điểm cho đứng yên hết.

Nguyên Thông lại giơ tay lên cách không chỉ một cái giải huyệt cho một tên, rồi thuận tay vẫy một cái, chưởng lực của chàng đã hút người y tới gần. Chàng lạnh lùng nói:

- Ta là Thẩm Nguyên Thông đây.

Viết trong này thì chậm, nhưng lúc bấy giờ Nguyên Thông ra tay điểm huyệt, dùng chưởng hút người và tự giới thiệu mình diễn ra liên tiếp chỉ trong nháy mắt thôi. Sở dĩ chàng phải làm nhanh như thế là muốn đánh cho đối phương một đòn tinh thần trước để kẻ địch không kịp suy nghĩ.

Tên nọ nghe chàng tự giới thiệu tên tuổi, y rùng mình tự đánh thót một cái chưa kịp nghĩ ngợi, Nguyên Thông đã ra lệnh:

- Mau thả ngay tất cả những người bị giam giữ ở trong này ra.

Người nọ như bị thôi miên thuật đi tới cạnh tường bấm chốt cơ quan liền có tiếng kêu ầm ầm và hiện ngay ra một cách thạch động, trong đó giam giữ năm người mình mấy dơ bẩn.

Chàng nhanh mắt nhìn vào phía bên trong, quả có Vương Hoán với Long Hồ Dị Cái Ngụy Tấn. Chàng cảm động vô cùng với giọng thương cảm kêu gọi:

- Vương gia gia! Nguy bá bá!

Và nhảy xổ lại ngay.

Tiếng gọi của chàng đã làm cho Vương Hoán với Ngụy Tấn tinh thần phấn khởi nhưng cũng làm cho tên nọ tỉnh táo.

Đại hán ấy tỉnh táo rồi kinh hãi vô cùng, không quản sống chết múa chưởng xông đến tấn công sau lưng Nguyên Thông ngay. Vì chàng đã vận thần công hộ thân nên không bị nguy hiểm chút nào. Trái lại đại hán bị sức phản chấn hất luôn về phía sau năm sáu bước và ngã ngối phịch xuống đất.

Đại hán quả thực lợi hại, y vừa ngã xuống đã lộn mấy vòng, thân hình nhanh như một mũi tên nháy xổ vào chỗ then chốt máy như một mũi tên.

Vương Hoán đã biết dụng tâm của người đó vội bảo Nguyên Thông:

- Nguyên nhi hãy kèm chế tên nọ trước.

Nguyên Thông vội quay người lại, thấy người nọ chỉ cách chỗ máy móc có mấy tấc thôi, dù công lực của chàng cao đến đâu cũng không thể kịp thời ngăn cản được. Chàng đành phải giơ tay lên búng một cái, chỉ phong của chàng điểm trúng yếu huyệt ở sau lưng tên nọ. Nhưng khi điểm trúng yếu huyệt thì tay của tên ấy cũng đụng vào chốt máy, nên y té lăn ra đất thì cửa động cũng vừa hạ xuống kêu đánh ùm một tiếng.

Đáng lẽ Nguyên Thông có thể nhảy kịp ra bên ngoài, nhưng vì chàng hơi do dự một chút mới bỏ lỡ dịp may, nên cùng giam giữ luôn trong đó, Long Hồ Dị Cái giận dữ lớn tiếng quát:

- Thực là người ít tuổi vô dụng có khác, sao hiền điệt không thừa cơ nhảy ra bên ngoài trước. Bây giờ thực là hết nói.

Nguyên Thông hổ thẹn vô cùng bụng bảo dạ rằng:

- Công lực của mình tuy cao siêu, nhưng đối phó với những kẻ gian xảo này ta thực kém xa.

Vương Hoán bỗng hỏi:

- Lúc cháu vào trong này kèm chế mấy tên tất cả?

Nguyên Thông không hiểu ông ta hỏi như thế để làm chi. Nhưng chàng vẫn trả lời:

- Trước sau tám tên tất cả.

Vương Hoán hớn hờ đáp:

- Nếu vậy chúng ta vẫn có hy vọng thoát thân.

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>